

Alsjeblieft,
laat me gaan

Alsjeblieft, laat me gaan

Het waargebeurde verhaal van een meisje
dat in handen valt van vrouwenhandelaren

Caitlin Spencer
met Linda Watson-Brown

JUST
PUBLISHERS

*Voor alle meisjes die hetzelfde hebben doorgemaakt als ik.
Voor alle meisjes die geen gehoor vonden.
Voor alle meisjes die tot zwijgen zijn gebracht.
Voor alle meisjes die nooit zijn gelooft.*

En voor iedereen die voor hen knokt.

Ik hoop dat dit helpt.

Caitlin x

*Oorspronkelijke uitgever © John Blake Publlissing Ltd.
Copyright oorspronkelijke uitgave © 2017 Caitlin Spencer en Linda Watson Brown
Copyright Nederlandse vertaling © 2018 Just Publishers*

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint,
microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

*Omslagontwerp Ben Gross
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Vertaling Saskia Peters/Vitataal
Redactie en productie Vitataal, Feerwerd*

ISBN 97890 8975 754 2

NUR 402

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

Inhoud

1. Ervoor.....	6
2. Glamour.....	19
3. De volgende keer.....	35
4. Stom.....	53
5. Eén meisje.....	67
6. Jij hoort bij ons.....	83
7. Een dag.....	97
8. Alsjeblieft, laat me gaan.....	106
9. Veilige haven.....	120
10. 'Normaal'.....	132
11. Herhaling.....	145
12. Help me.....	156
13. Mijn wereld.....	167
14. Stop!.....	179
15. Verloren.....	191
16. Luister.....	197
17. Mijn stem vinden.....	218
Nawoord.....	230
Dankwoord.....	233
Mijn meisjes.....	237
Hulp.....	240

I

Ervoor

Ik bekijk mijn leven in blokken. Eerst had je ervoor, toen dat het allemaal begon en wat er gebeurde, en dan heb je nu. De meeste tijd blijf ik in het middelste deel hangen – het is moeilijk om dat niet te doen. Het nam het grootste deel van mijn leven in beslag, maar had ook nog eens impact op alles. Ik denk dat het zelfs impact heeft gehad op mijn ‘ervoor’, want ik kan niet aan die tijd denken zonder te weten wat erna kwam.

Tijdens het schrijven vond ik het moeilijk om goede dingen te bedenken. Het is niet zo dat ik geen fijne herinneringen heb, het is dat ik het mezelf soms niet toesta om aan goede dingen te denken omdat ik weet dat het allemaal wordt bedorven als de andere herinneringen naar boven komen. Maar ik moet het proberen, dat weet ik. Alleen door te laten zien hoe normaal ik als kind was, kan ik duidelijk maken hoe diep ik ben gezonken, hoe erg ze me kapot hebben gemaakt.

Voordat het allemaal begon, in het eerste blok, was ik een naïef meisje – ik leidde geen wild leven en ik had ook niet de behoefte om iets of iemand anders te zijn. Ik was een mager grietje, en ik had meestal kapotte knieën en een vies gezicht omdat ik het liefst de hele tijd buiten speelde. Ik weet niet of ik altijd zo ben geweest, maar vanaf mijn tiende of zo wilde ik nooit binnen zijn.

Mijn leven was vrij ongecompliceerd als ik alleen was. Ik had een jongere broer, Sam, en ik had een moeder en vader. Sam was een stuk jonger en we waren heel verschillend, dus ik speelde nooit met hem – ik bleef eigenlijk het liefst zo ver

mogelijk bij hem uit de buurt. Ik was een echte wildebras, met geheime schuilplaatsen, die het heerlijk vond om in bomen te klimmen en de hele dag in de buitenlucht te zijn. Ik plukte een appel uit een boom als lunch, klom over hekken, waadde door riviertjes, rende overal naartoe. Ik vond het gewoon heerlijk om buiten te zijn. En ik was gek op dieren. Ik was altijd op zoek naar zwerfdieren, werd steeds aangetrokken tot alles wat ik kon knuffelen. Van jongs af aan wist ik dat ik later met dieren zou willen werken, maar dat leek nog heel ver weg, en in die tijd wilde ik gewoon zelf huisdieren hebben.

Ik bracht om de haverklap kittens mee naar huis – onze buurkat leek altijd wel een nestje te hebben en ik weet nog heel goed dat de buurvrouw op een dag tegen me zei, alsof het de normaalste zaak van de wereld was: ‘Als ik geen baasje voor ze kan vinden, moet ik ze verdrinken.’

Verdrinken! Ik was geschokt. Ik hield van dieren en het idee dat iemand een levend wezen expres kwaad kon doen, maakte me misselijk. Ik kwam tot een besluit, zonder over de consequenties na te denken: ik zou ze redden. Dus ik nam twee van de kittens mee naar huis en verstopte ze voor mijn moeder. Ik had er niet goed over nagedacht, ik wilde ze gewoon weghalen bij die vreselijke vrouw. Toen ik ze in mijn armen had, kon ik wel huilen, zoveel liefde voelde ik. Ze waren zo piepklein, zo jong, dat ik hun ribbetjes onder mijn vingers kon voelen en hun hartjes kon voelen kloppen als ik ze vasthield. Ik vond het geweldig hoe ze omhoogkwamen om met hun kopjes langs

mijn kin te wrijven en hoe ze me met hun kleine tandjes probeerden te bijten. Ik had niet vooruitgekeken – ik was meteen verliefd op ze en wilde ze houden.

Ik had een enorme kast in mijn kamer en slaagde erin ze daar twee hele weken verborgen te houden. We hadden toch al katten, dus ik pikte elke dag wat van hun voer en nam dat mee naar boven voor de kleintjes. Ik was uren bezig met spelen, knuffelen, het schoonmaken van de geïmproviseerde kattenbak, maar toen mijn moeder erachter kwam was ze razend. Ik weet niet waarom; twee katten erbij kon toch geen kwaad? Ze waren nog maar klein, maar ze hield voet bij stuk, dus de kittens moesten weg. Mam vond een ander thuis voor ze en ik huilde tranen met tuiten. Ik kon altijd al om dieren huilen, kon me hun pijn goed voorstellen, en kon niet tegen de gedachte dat iemand ze kwaad zou doen.

We hadden ook konijnen die continu jongen kregen, we hadden duiven die de bewoners voor ons hadden achtergelaten toen ze gingen verhuizen, en we hadden dus katten. Maar dat was niet genoeg. Als ik de kans had gekregen, had ik het huis volgestopt met dieren. Ik denk dat ik daarom ook zo graag buiten was. Niet omdat er overal dieren waren, maar ook omdat ik altijd de hoop had dat ik een of ander achtergelaten of zielig dier zou vinden dat ik kon redden. Ik werd tot ze aangetrokken – wilde ze helpen. Samen met mijn vriendin Lucy was ik hele dagen buiten. Zodra we ons na schooltijd hadden omgekleed, of in de weekenden en schoolvakanties, trokken we naar een

afgesloten paintballbos op het platteland. Ik trok erg veel met Lucy op toen ik op de basisschool zat en tot ik ongeveer veertien jaar was. In die tijd was ik best gelukkig, in elk geval voor zover ik het me kan herinneren, maar er zitten nu wat gaten in mijn geheugen – ik ben zelfs de fijne dingen kwijt, dingen die ik me heel graag zou willen herinneren.

Lucy was een voorbeeldige leerling die nooit iets verkeerd deed. Haar moeder was erg streng, maar ik denk dat Lucy gewoon een braaf kind was, niet iemand die door haar ouders in het gareel werd gehouden. Ik haalde soms wel wat uit, net als de meeste kinderen, maar ik was eigenlijk een erg onschuldig meisje. Zelfs toen ik een tiener werd, had ik geen interesse in jongens en wist ik nauwelijks iets over seks, afgezien van wat ik op school had geleerd. Ik had nog nooit iemand gekust, nog nooit handjes vastgehouden met een jongen, en dat wilde ik ook helemaal niet. Voor mij was het een perfecte dag als ik 's morgens vroeg op de fiets naar Lucy ging om de paarden in een wei in de buurt wortels te voeren en dan een hut te bouwen of ons in een hooiberg te verstoppen. De enige keren dat ik echt in de problemen kwam, was als ik dieren wilde beschermen. Ik herinner me dat er eens een moeder aan de deur kwam klagen dat ik haar zoon had geslagen.

‘Is dat zo?’ wilde mijn vader weten.

‘Zeker weten,’ antwoordde ik. ‘En waarom niet? Hij schopte een kat.’

‘Schopte een kat?’ herhaalde pap.

‘Hij schopte een kat,’ mompelde ik terwijl ik wegliep. ‘Het was zijn verdiende loon.’

Pap en mam waren boos op me, maar ik begreep echt niet waarom; die jongen had een onschuldig dier geschopt, maar ik kreeg op mijn kop omdat ik hem had geslagen. Ik vond het idioot en het weerhield me er niet van om het weer te doen. Ik betrapte eens een jongen die met een dartpijl in egels zat te prikken – hoe bedenk je zo iets?

Mam, pap, mijn broertje Sam en ik woonden in een drie verdiepingen tellend rijtjeshuis van de gemeente in Coventry, en mijn kamer was helemaal op zolder. Ik gaf al mijn zakgeld uit aan bladen waar allerlei informatie in stond over honden en katten – hoe je ze moest verzorgen, verhalen over honden en katten, alles wat je met ze kon doen – en ik knipte alle schattige plaatjes uit om overal en nergens op te plakken; mijn muren waren behangen met dierenplaatjes. Ik hield ook van alles van Disney. Ik was langer met die kinderdingen bezig dan misschien ‘cool’ was, maar dat maakte mij niets uit – ik hoefde niet zo nodig bij een cool groepje te horen.

Toen ik naar de middelbare school ging, kreeg ik een nieuwe vriend. Lucy was er nog wel, maar zij was veel slimmer dan ik, dus we hadden nooit samen les. Ik vond het heerlijk met haar en we hadden nooit ruzie, niet één keer. Maar zij kon nu eenmaal goed leren, dus ik was heel blij toen ik Danny leerde kennen. Erop terugkijkend is het eigenlijk een

wonder dat ik hem heb leren kennen, want hij was bijna nooit op school. Hij kwam uit een familie die een slechte naam had in de buurt – ze waren gewelddadig en laptten de regels aan hun laars. Danny had dat met de paplepel ingegoten gekregen en ging alleen naar school als hij er zin in had. Je wilde die mensen niet tegen je in het harnas jaren en daarom kwam hij weg met al dat spijbelen – zelfs de leraren durfden niet tegen zijn familie in te gaan.

Danny was door de wol geveerd, maar ook een heel lieve jongen in een familie die je nachtmerries kon bezorgen. Maar we hadden niks met elkaar – we waren gewoon kinderen en ik denk dat hij me meer zag als een zusje.

Ik zag Danny dagelijks, maar meestal was ik de enige die naar school was geweest. Hij wachtte me elke dag op met een honkbalknuppel in de hand, maar iedereen was toch al bang voor hem. Dit was aan het eind van de jaren negentig, en het gebied stond er toen al om bekend dat er mannen rondliepen die het op jonge meisjes hadden voorzien. Achteraf denk ik dat Danny waarschijnlijk wel veel heeft meegekregen van wat er allemaal speelde. Hij was beschermend en wilde echt op me passen. Ik werd op school een keer aangevallen door een oudere jongen die aan me zat toen ik een jaar of twaalf was, en Danny werd woest.

‘Ik ram hem voor zijn kop,’ bezwoer hij me. ‘Wat denkt hij wel niet, om zoiets bij jou te proberen?’

Ik ging ook nog wel met Lucy om, maar de meeste tijd

was ik met Danny. Hij hield net zoveel van dieren als ik, en ik denk dat we daarom zo'n goede band hadden. Maar we waren niet bepaald slim. Op een dag stond hij me na schooltijd op te wachten met een grijns op zijn gezicht.

'Raad eens?' zei hij. 'Weet je dat gekke oude vrouwtje dat drie straten bij jullie vandaan woont en eruitziet alsof ze achterstevoren door een heg is gesleurd?'

'Mevrouw Johnson?' vroeg ik, direct al met een vervelend voor gevoel. 'O nee, Danny! Wat heb je gedaan? Ze kan verschrikkelijk kwaad worden.'

'Nee, nee,' stelde hij me gerust. 'Ze heeft hamsters te koop! Ze zijn maar één pond per stuk – wil je er een paar?'

'Ja! Ja, dat wil ik!' antwoordde ik meteen. 'Maar hamsters doen toch niet zoveel? Ik bedoel, ik vind ze leuk, maar...'

'"Doen niet zoveel"?' zei Danny. 'Ze kunnen doen wat wij willen en ze gaan overal met ons mee naartoe. Wil je dat, Caitlin?'

Dus daar gingen we. De stoerste twaalfjarige van Coventry en ik, die alleen nog maar aan hamsters kon denken. We waren dol op die zachte pluizenbolletjes, zo erg dat we dagtochtjes met ze maakten op de fiets, dan reden we rond met hamsters in onze mandjes. Het was ergens wel grappig – die stoere jongen uit een familie die al met een bijl achter je aan zou gaan als je maar verkeerd naar ze keek, maar die toch een heel aardige en zorgzame jongen had grootgebracht.

Achteraf zou ik willen dat Danny deel was blijven uitma-

ken van mijn leven en dat ik hem over alles in vertrouwen had genomen. Misschien had hij of zijn familie me beter kunnen helpen dan alle anderen. Maar ja, toen ik veertien was, werd alles anders. Mam en pap hadden besloten dat het gebied waar we woonden te rauw werd – ik heb geen idee of het feit dat Danny mijn beste vriend was daarbij meespeelde – en we gingen verhuizen. Ze hadden naar een andere baan gesolliciteerd en wilden weg uit een buurt die in hun ogen niet meer veilig was, met alle criminaliteit en een sfeer van radeloosheid.

Ze vonden nieuw werk als managers van een verpleegtehuis, waardoor ze steeds lange tijd van huis waren, en vonden dat een uitgelezen kans om naar een nieuw huis in een voorstad van Coventry te verhuizen. Ik maakte me wel zorgen om de grote verandering, want ik zou naar een andere school moeten, zonder mijn vriendin Lucy, en ik zou Danny ook niet meer kunnen zien. Maar ik had ook wel zin in alle kleine dingen, zoals een nieuwe kamer en een nieuwe buurt om te ontdekken.

Voor mijn broertje Sam was het allemaal makkelijk, want hij kon al snel terecht op de plaatselijke basisschool, maar voor mij lag het ingewikkelder. Er was geen plek meer, en ik moest wachten tot ik ergens zou worden toegelaten of tot iemand anders uit de buurt zou weggaan, waardoor er een plek op een school vrijkwam. Het leek een eeuwigheid te duren en ik zat vaak alleen thuis. Mam en pap zaten altijd in het verpleegtehuis om problemen op te lossen die ze bij de baan hadden

gekregen en ik verveelde me dood. Zonder Lucy of Danny kwam ik de deur niet zoveel uit en er was veel minder te doen, geen bos of paintballterrein om in rond te zwerven, zoals ik gewend was te doen.

Ik vond het moeilijk om de dagen door te komen en er zat ook geen schot in de toestand met school, dus ik besloot een baantje te zoeken. Net als veel tieners, voelde ik me volwassener dan ik eigenlijk was en wist ik alles het beste. Achteraf gezien was dat belachelijk, als je weet hoe naïef en verlegen ik altijd was geweest, maar doordat ik zoveel tijd alleen op mijn kamer doorbracht, was ik waarschijnlijk gaan geloven dat ik iets was wat ik niet was. Ik zou een heel hoge prijs moeten betalen voor dat misplaatste zelfvertrouwen.

Ik haalde een exemplaar van het plaatselijke *Friday Ad*-krantje en begon een paar baantjes te omcirkelen – winkelbediende, manusje-van-alles in een kapsalon, dat soort dingen. Ik moest echt alle moed bijeenrapen om die mensen op te bellen, maar het was tevergeefs. Terwijl ik me door het gesprek heen stotterde, zeiden ze allemaal hetzelfde.

Heb je ervaring?

Nee.

Ben je zestien?

Nee.

Hoe oud ben je dan?

Veertien.